

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984389184/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

KONSULEN lod sig forespille noget af Bach. Ved klaveret sad realskolebestyreren, der var en jævn tekniker og en stor beundrer af kantoren fra Leipzig. Omkring i stuen sad en del dameselskab, blandt andet også konsulens to døtre, der, af uforlovede piger at være, snart begyndte at blive lidt gamle.

Konsulen havde nylig været i København og hørt Bachs kantate: Ein' feste Burg ist unser Gott, og den havde grebet ham sådan, at han måtte høre noget af Bachs klavermusik; Hørslev havde derfor medtaget »Das wohltemperirte Klavier».

Han begyndte med den idylliske nr. 1. Den kendte konsulen, men han syntes, der manglede noget.

»Jeg ved nok,« sa Hørslev, »at Gounod har lavet noget fedtelse til den for at gøre den mere forføjelig, men den skal spilles foruden.»

»Umm?« tvivlede konsulinden, som også kendte den, »der hører orkester til.»

»Ja det dær,« skraltede frøken Hertha, »er der ved gud ikke noget ved. Dim da da da,« vrængede hun, »det er et akkompagnement til en polka.»

Hørslev så venligt på hende, til hun blev helt rasende, så spillede han den lystigt flagrende vivace i f og den indsmigrende allegretto i as.

Konsulen var begejstret. »Ja, det er nok gammelt,

men det er skam godt alligevel.« Samme mening havde frøken Emilie Lind.

»Gammelt er det da.« sa Hertha. »Hvor mange børn var det, han havde, den Bach?«

»Nitten,« oplyste Hørslev og bladede om.

»Uha, sikken et mandfolk! Jeg synes næsten, man kan høre det paa hans musik.«

»Umm?« sa konsulinden, »musikken er god nok.«

»I gamle Dage,« forklarede fru Laursen, »hade folk ogsaa flere børn end nu; de var ikke så flot anlagt, og det kostede mindre at opdrage dem; folk var ogsaa kraftigere og mere natur — —« men her følte hun, at hun var på farlig grund, og sluttede: »Det er jo ogsaa moderne ikke at ha mange børn.«

»Da skal jeg samænd ha mange, fru Laursen,« sa Emilie.

»Her skal De høre, konsul,« indskød Hørslev midt i snakken, »hvor flot Bach kan være. Det er nr. 7, d-moll.«

»Nå,« skar Hertha, »skal vi andre måske ikke høre med?«

»Ssss,« sa Emilie.

»Tak!« snærrede Hertha.

Hørslev spillede præludiet igennem, konsulen stod bøjet over ham. »Mer,« sa han.

»Dejligt,« sukkede Emilie.

»Det skal jo være så fint at synes om de gamle nu,« forklarede Hertha med en lærd mine, og med ønsket om at begrunde sit had videnskabeligt tilføjede hun: »Alting skal være så lærd i vore dage, ogsaa musikken. Derfor er der så mange, der snakker om Bach, for de vil gerne ha sådan en lærd smag.«

Men hånen virkede ikke tilstrækkelig knusende, det mærkede hun godt, og hendes ansigt fik trods sin hårdhed et hjælpeløst udtryk.

»Som modsætning hertil, konsul, har vi det meget alvorlige præludium i cis-mol; læg mærke til, hvordan